

¡ARITZ SANTUA!

Orain ere arbola
norbaitek tentatzen
du, eta jar gaitean
beragan pentsatzen;
zerbait diotelako
biotzetik sartzen,
ari da eri zana
eriago jartzen,
oso ichura charra
baitijua artzen.

¡Non ditu lengo famak,
non lengo gloriyak,
zizkatenak gañean
kantatzen choriyak;
besotzar mardul ayek
beruntz eroriyak
dauzka emanaz osto
igar ta oriyak!
¿zer pekatu egin du
arbola lodiyak?

¡Bai! beso zut aundiyak
dauzka gaur makurrak,
ez irukirik indar
paltik bere lurrak;
len ematen zituben

urrezko ezkurrak,
gaur ezin du fruturik
azaldu egurrak,
eta gaude noiz bea
joko dun beldurrak.

Oni begira gera
arkitzen beldurrez,
ikusirik erori
litekela errez;
¿zer pena! lenaz zana
igualik ederrez
etzubena, ta iya
dala gaur ezer ez,
oroitzeaz biotza
jartzen zait negarrez.

Belaun bat lurrean ta
naizela nekatzen,
ariko naiz zerura
Jaunari eskatzen,
euskal-erriya bizi
ez dedin penatzen,
ikusi ditzagula
arbola sendatzen,
eta gure lege on
zar lengoak jartzen.

RAMON ARTOLA.

